

Indkomst efter deres Død, ere ikke de Folk, der ere uheldigst stillede i vort Samfund. Vi søge ganske vist at ophjælpe Lysten til at tegne disse Forsikringer, og det forstaar jeg meget godt, at vi gøre, fordi det er i Samfundets Interesse, men vi ere lige saa meget interesserede i, at f. Eks. den fattige Husmand forbedrer sin Lod og ofrer alt, hvad han kan for at bringe sin lille Ejendom saa godt frem som muligt, at han anbringer alle de Spare-skillingen, han kan afse i denne Bedrift, men hans Hustru fritage vi alligevel ikke for at svare Afgift af den Arv, hun modtager, selv om den ikke er større end det tilsvarende Beløb, for hvilket der er tegnet Forsikring, enten det nu er et Beløb en Gang for alle eller et aarligt faldende Beløb. Man maa i saa Henseende stille dem lige, og derfor er jeg ogsaa absolut mod det Ændringsforslag, som det ærede Medlem for Københavns 4. Valgkreds (Birck) stiller, hvor han foreslaar, at Møbler og Indbo skulle være fri for at svare Arveafgift. De Folk, der have de store Formuer, det er dem, der ogsaa fortrinsvis have de flotte og dyre Møblementer og mange Sølv- og Guldgenstande i deres Sølvskabe og andre Værdigenstande, som nu desværre ere fritagne for at svare Afgift ved Formueskatten, og jeg vil ikke være med til den Uretfærdighed ogsaa at fritage dem for at svare Arveafgift deraf.

Derimod mener jeg, at det Forslag, der er stillet fra vor Side og tiltraadt af Flertallet, og som gaar ud paa at fritage de ganske smaa Arvelodder for at svare Arveafgift, er berettiget. Det kommer til at virke ens overalt; det gælder den fattige Husmand ude paa Landet, som kun har et ganske lille Indbo, men maaske ejer et lille Hus, som han vel skylder noget paa, men dog ikke mere, end at hans Formue i Virkeligheden bliver henimod 2000 Kr.; han vil faa Gavn af dette Forslag lige saa vel som de, der have tegnet Forsikringer. De, der have de store, kostbare Indboer, have naturligvis ikke mere Krav paa at blive fritagne for at svare Arveafgift af de Værdier, de overtage, end alle andre, der overtage Værdier. De kunne jo realisere dem, dersom de ikke have Raad til at beholde dem, og kunne saaledes nyde godt af dem.

Den ærede Ordfører kom ind paa, at vort Forslag om denne udvidede Progression ikke var saa vidtgaaende, som det saa ud til. Det gjorde jeg selv opmærksom paa, men, som jeg sagde, jeg mener, at naar vi alle indrømme dette, at de

store Formuer kun kunne tjenes i et Samfund paa Grund af, at Samfundet særligt beskytter Erhvervelsen og Bevarelsen af disse Formuer, og naar Samfundet kun ved at beskytte den private Ejendomsret gør det muligt for disse Besiddere af store Formuer at udbytte den øvrige Del af Menneskeheden — naar det er den eneste Vej, hvorved de blive i Stand til at erhverve disse Formuer, dersom de ikke have modtaget dem ved Arv, saa bør vi ogsaa søge at ramme disse Formuer saa stærkt som muligt.

Det er de væsentligste af de Ændringsforslag, vi have stillet, og som ikke ere tiltraadte af Flertallet, jeg vil derfor indstændig anbefale, at man stemmer for dem.

Formanden: Da det er ønskeligt, at denne Behandling kunde tilendebringes i dette Møde, anmoder jeg ærede Medlemmer om at medvirke til, at dette kan ske.

Alfred Christensen: Efter den kølige Modtagelse, mit Ændringsforslag om delvis Frigørelse af Fideikommissernes Fæstegods har faaet, saavel af den højtærede Finansminister som af andre her i Salen, skønt det fra alle Sider er erkendt, at Vedtagelsen af en saadan Bestemmelse vilde være et Indhug paa det baandlagte Bøndergods, vil jeg altsaa kunne vente, at man her i Folketinget nægter at bidrage til at gøre dette Indhug paa det baandlagte Bøndergods.

P. Knudsen: Naar jeg har tilladt mig at begære Ordet under denne Forhandling, er det alene, fordi den højtærede Minister og den ærede Ordfører fremdrog det Forslag, jeg i sin Tid som Medlem af Skattekommisionen stillede om Indførelse af en Arveskat. Den Belysning, hvori saavel den højtærede Minister som den ærede Ordfører fremstillede dette Forslag, er nemlig ikke korrekt, og jeg har derfor fundet mig foranlediget til at komme med nogle Bemærkninger. For det første maa jeg sige, at for mig, der den Gang rejste Spørgsmaalet om Indførelse af en Arveskat, er det naturligvis en stor Tilfredsstillelse at se et tilsvarende Forslag fremlagt af Regeringen, saa at man nu har Udsigt til at faa det Princip gennemført i vor Skattelovgivning, som jeg den Gang tillod mig at slaa til Lyd for. Det lykkedes ikke den Gang at faa det lagt paa Rigsdagens Bord paa anden Maade end ved, at mine ærede Partifæller her nede forelagde det, alle andre Partier